

КАК ДА НЕ БЪДЕШ
УБИЕЦ НА ВАМПИРИ

Кейти Бърчъл

КАК ДА
НЕ
БЪДЕШ
УБИЕЦ
НА
ВАМПИРИ

Превод от английски
Габриела Кожухарова

София, 2022

 range BOOKS

HOW NOT TO BE A VAMPIRE SLAYER

Text © Katy Birchall, 2021

The original edition is published and licensed by Scholastic Children's Books, a division of Scholastic Limited.

Cover Illustration © Estrella Bascuñan, 2021

© Габриела Кожухарова, превод, 2022

© Александър Александров, адаптация на корицата, 2022

© Orange Books, 2022

Запазена марка на „Ориндж интернешънъл“ АД, гр. София
ISBN: 978-619-171-137-6

На Маргарет

Докато мракът се спуска, една забулена фигура, скрита в нависналите сенки на възлестите криви гървета, се понася тихо към поточето, струящо край Гората на скелетите.

Фигурата спира в края на редицата от гървета и зарейва поглед отвъд полето, простряно пред нея, увенчано с една самотна разнебитена къща. Докато силуетът чака търпеливо, ято прилепи изхвърча между клоните на гърветата и се завихря около него като торнаго от плющящи криле. Той не трепва. Вместо това приветства създанията със злокобна усмивка, която разкрива чифт остри, искрящо бели резци.

Не след дълго една кола се загаба с пърпорене по тесния, неравен път, водец към къщата, и спира пред портата. Вратите на колата се отварят със замах и от предните седалки се измъкват мъж и жена, следвани от младо момиче, седящо отзад. Тримата застават заедно пред портата, вдигнали очи към новия си дом.

Семейството не подозира, че е наблюдавано.

– Имам гръцера – промърморва под нос забулената фигура, а прилепите накацват по заобикалящите го гървета. – Не го очаквах.

Изведнъж момичето се обръща към гората и се втренчва право в него. Той се стряска за секунда. Почти сякаш...

Не. Поклаца глава. Сигурно си е въобразил. За да могат човешките ѝ очи да го различат през полето, особено след залез-слънце и когато е скрит от гърветата, тя трябва да е...

Но това не може да е вярно. Не и тя – не и дете.

И въпреки това е странно. Все едно *знаеше*, че той е там.

Невъзможно е. Разбира се, че не е способна да го види. Той се подсмивва тихичко и в гората отеква ниско, заплашително съскане. Годините започват да му личат. Прави това твърде отдавна. Въображението започва да му играе номера.

– Хайде, приятели мои, имаме работа за вършене – заявява на прилепите, които надават хор от развълнувани писъци. – Ложата на скелетите си има нови обитатели и трябва да се захващаме с приготовленията по посрещането им.

Той млъква, загледан в момичето, което минава през портата и се запътва към къщата, а по устните му пропъзвява злобеща усмивка.

– В края на краищата съм сигурен, че *утират* да се запознаят със съседите си.

Силуетът се обръща на пети със заплашителен кикот, замята дуплите на наметалото си и потъ-

ва обратно в сенките на дърветата, а кървавочервените му очи проблясват в мрака.

ПЪРВА

ГЛАВА

– Е – казва мама, като сочи развълнувано към новата ни къща, – какво мислиш?

Оглеждам мърлявите бели стени, олющената белеца се синя боя на разхлопаната входна врата и замъглените от мръсотия прозорци, които сякаш са били отваряни за последно през каменната епоха.

– Тази къща е... – Търся правилната дума и наклонявам глава настрани. – Разнебитена.

– Да, Маги, така си е – изкусква се татко, протяга се след дългото шофиране и премята ръка около мен. – Според мен има нещо чаровно в това да живееш в разнебитена къща, не мислиш ли? Стига да не рухне!

При тези думи мама се присъединява към сърдечния му смях, но аз не схващам шегата. Къщата действително изглежда така, сякаш може да се срути. Родителите ми се връщат с бодр крачка при колата, за да почнат да разтоварват нещата ни, а аз стоя до счупената дървена порта пред лъкамушещия обрасъл път, водач към постройката.

Преди две седмици, когато мама и татко изневиделица обявиха, че ще се местим в град на име Горуей, за който никога не бях чувала, разположен на сред най-затъмнената част на йоркширското крайбрежие, се опасявах да не са си изгубили ума.

Сега, като гледам занемарената къща, ЗНАМ, че са.

Тя дори не се намира в града. Стигнахме до тук с колата по главната улица, след което карахме още известно време, подминавайки всички останали групички от къщи по пътя. Тази е разположена в покрайнините и стърчи самотно по средата на полето, което се оказва на границата на огромна гора.

Надзъртам през рамо към покрайнините ѝ. Трудно е да различиш кой знае какво в мрака, но все пак виждам, че чворестите дървесни стволове са дебели, високи и странно разкривени, и чувам как клоните им проскърцват злобецо на вятъра.

Внезапно забелязвам нещо в сенките зад тях – две червени точки – и присвивам очи, за да ги видя по-ясно.

– Гората на скелетите! – възкликва рязко татко и ме кара да подскоча. Застава до мен с тежък кашон в ръце и кимва към дърветата със свъсено чело. – Древни дърбрави, богати на истории... и на предания. Не бива да ходиш там. На никого не е позволено.

– Защо не? За какви предания става дума?

– Какви ли не – отвърща той с блеснали очи. – Някои казват...

– Не слушай баща си – прекъсва го мама, клатейки глава, и го сръзва леко в ребрата, докато ни подминава на път към къщата. – Гората е огромна и хора-

та се губят – и това е причината да не ходиш там. Няма нищо общо с призраци и таласъми.

– Призраци и таласъми? – питам с изумление и се облецам към дърбравите. Чудя се какво ли съм видяла да дебне там преди малко. – Да не е *обитавана*?

– Видя ли какви ги надробу? – въздъхва мама и присвива очи към татко. – Сега няма да може да си го изкара от ума.

– Не аз споменах призраците и таласъмите – натъртва татко и се подхилва.

Мама е права, че няма да мога да си го изкарам от ума. Не знам защо, но винаги съм била луда по хоръра. Когато бях малка и нашите ми четяха преди лягане, ги карах да ми разказват страшни приказки, така че татко беше принуден да изключва лампата и да държи фенерче под брадичката си, за да осветява злобещо лицето си. Обичам съспенса, чувството да си изправен на нокти, понеже не знаеш какво ще се случи. Когато ходим на панаири и лунапаркове, ме интересуват само страшните влакчета и „призрачните къщи“, където актьори в костюми на мумии и скелети те причакват и изскачат от мрака, за да те накарат да се разпицши с пълно гърло, преди да избухнеш в смях, заедно си се изложил така.

Предполагам, че мога да обвиня татко за обичта си към плашещите неща. Той е точно толкова запален по тях, колкото и аз, а мама вечно върти очи, щом дойде нашият ред да избираме филма за тематичните ни вечери. За моя досада и двамата са доста строги и не ми позволяват да гледам каквото си поускам.

– Ти си на единайсет – напомня ми мама, когато се мъча да ги убедя да си пуснем някой, който изглежда наистина ужасяващ. – Повярвай ми, ще сънуваш кошмари.

Там е работата – аз не сънувам кошмари. Никога не съм имала такива. Знам, че е странно. Всеки е сънувал кошмари поне *веднъж* в живота си. Аз обаче НИКОГА не съм. Нито един. Не ме ползват тръпки, след като прочета някоя книга на ужасите или пък когато гледам страшен филм. Те просто ме *завлавяват*. Любимото ми занимание е да се опитам да позная как героият ще победи накрая. Възможно ли е изобщо някой да надвие призрак? Как може един-единствен човек да погуби цяло вампирско сборище? Какво ще направи, за да спре чудовището? Мозъкът ми вечно търси отговорите на тези въпроси, докато всички останали пицят или се крият зад някоя възглавница.

Странно е, знам.

– Престани да зяпаш гората, Маги – натъртва мама с красноречива усмивка и ме изтръгва от мислите ми. – Това са само стари народни предания и глупави истории.

– Значи има фолклорни предания за тази гора? – питам настървено и вадя телефона от джоба си. – Искам да ги прочета.

Мама прочиства многозначително гърлото си.

– Скоро ще падне непрогледен мрак. Можеш да ги прочетеш, *след* като ни помогнеш да разтоварим колата. Разбрано?

Мама може да бъде доста страховита, когато поиска. Има един такъв строг глас, който пази само за случаите, в които наистина говори сериозно. Чуеш ли този глас, ти става пределно ясно, че трябва да слушаш и да изпълняваш. Прибирам с неохота телефона.

– Хайде тогава – куска се татко и намества кашона в ръцете си. – Нека разгледаме новия ни дом!

Вече съм доста по-ентузиизирана за новата къща, като знам, че близката гора има възбуждаща история, затова grabвам от колата раницата си и една възглавница, колкото да изглежда, че помагам, и се помъквам след нашите, подритвайки бурените по пътя към входната врата. Мама отключва и отваря с възторг, и пуска лампите, докато ние влизаме в хола.

Двамата с татко се отбиха през къщата миналия уикенд заедно с хамалите, за да пренесат повечето ни вещи и да я подготвят за преместването, така че е утешително да видя част от мебелите ни из помещението. Само дето къщата е много по-сбутана от предишния ни дом, а таваните са толкова ниски, че татко ще трябва да си пази главата от дървените сводове на вратите.

На мен обаче ми харесва. Различна е.

– Доста ще трябва да се потрудим – въздъхва мама и опира ръце на бедрата си, озъртайки се наоколо. – Но за нула време можем да придобим уют на този дом.

– Така е – съгласява се татко. – Боя се, че чичо Брам не се е грижил твърде добре за мястото, до-

като е живял тук, но има страшен потенциал! Ти само стой и гледай, Маги.

– Яко е – подхвърлям аз и точно в този момент забелязвам една голяма паяжина в рамката на кухненската врата.

– Защо не отидеш да си харесаш стая? – предлага мама. – Имаш право да избираш първа!

Все така вкопчена във възглавницата си, аз се отправям нагоре по скърцащите стълби и оглеждам хубаво всички налични варианти. Една от стаите е значително по-голяма от другите и очевидно е главната спалня – сигурно е била на прачичо Брам, – затова я оставям на мама и татко и решавам да се настаня във втората по големина, която се намира в другия край на къщата. Прозорците ѝ гледат към гората. Във всички спални са окачени гигантски огледала с тежки, пищни рамки. Заклучавам, че чичото на татко трябва да е бил много суетен.

Никога не съм срещала прачичо Брам. Почти не бях чувала за него допреди две седмици, когато почина и ни заведе тази стара, злобеща къща. След като татко ми съобщи, че ще се местим тук, аз му зададох куп въпроси за чичо Брам, но той не можа да ми каже почти нищичко. Не поддържаха връзка от години. Спомена само, че Брам бил необщителен и живеел много усамотено.

Сега, когато съм тук, разбирам как се е получило така. На километри разстояние няма жива душа.

Стори ми се странно, че прачичо ни е оставил тази къща, при положение че до този момент дори не бях чувала за него, но татко просто сви рамене

и каза, че ние сме били единствените му роднини и си нямал никого другуго.

Сядам на леглото и вадя телефона си – готова съм да проуча Гората на скелетите в Гугъл, но няма сигнал. Пробвам да се кача на леглото и вдигам високо телефона, за да проверя дали това ще помогне, но не се появява нито една чертичка. Шляя се безуспешно из стаята, но в крайна сметка се предавам – стоварвам се на голия матрак и надничам през прозореца. Тук е страшно *тихо*.

Мама и татко се връщат обратно при колата и аз се усмихвам, докато те вадят куфари от багажника и обсъждат оживено как планират да освежат мястото. Вече усещам, че тук ще се чувстваме далеч по-уютно, отколкото някога сме се чувствали в Лондон.

Мама винаги е искала да се преместим в провинцията. И двамата ми родители са зъболекари и работеха в един и същи кабинет – ето как са се запознали преди всичките тези години. Решили да живеят близо до работа, защото така било най-удобно и логично, но мама често споменаваше колко ѝ се ще да се премести в някое провинциално местенце, да си има собствен малък кабинет и да бъде част от също такава малка и сплотена общност.

Предполагам, че затова толкова бързо решиха да се нанесем тук. Получиха наследството на прачичо Брам в най-подходящия възможен момент. И точно както си мечтаеше мама, Горуей разполага с малък, занемарен зъболекарски кабинет, който отчаяно

се нуждае от постягане – стана ясно, че местният зъболекар отдавна искал да се пенсионира, но нямало кой да поеме практиката му. Миналата година пушал обява за поста, но не се явили никакви кандидати, защото никой не искал да се мести в такова забутано градче. Мама и татко веднага получиха работата и имат големи планове да разраснат и модернизират кабинета.

– Ето къде си била – казва мама, когато се появява на прага на стаята ми, и отмята косата от челото си. – Добър избор. Всичките ти кашони са в главната спалня. Да ги донесем ли тук, за да почнеш да разопаковаш? Татко ще сложи чайника на котлона и ще пийнем чаша хубав чай.

– Супер. – Скачам на крака и я следвам до купчината кашони в голямата спалня. – Мамо, кога ще ни прокарат интернет? Тук няма никакъв сигнал.

– В понеделник – осведомява ме тя и оглежда надрасканите с черен маркер надписи отстрани на кашоните, мъчейки се да разбере кой на кого принадежи.

– Няма да имаме интернет цели два дни? – сбърчвам нос.

– Да, знам, ще трябва да си говорим един с друг и тем подобни – подкача ме мама и ми подава първия кашон. – На твое място не бих се притеснявала. Имам достатъчно за разглеждане, няма да скучаем. Можем да се отбием до града. Може дори да хвърлим едно око на новото ти училище – добавя ведро тя. – Зависи дали ще ни остане време.

Веднага ме залива вълна от безпокойство.

Никога не съм се справяла особено добре в училище. В ученическите ми досиета неизменно пише едно и също: че лесно се разсейвам и трябва да престана да се отплесвам в блянове. Не ме бива особено и със завързването на „приятелства“. Ще ми се да бях от хората, които се сприятеляват лесно – онези, които винаги знаят какво точно да кажат, за да накарат другите да ги харесват.

Нина Делби е такъв човек. Тя беше най-популярното момиче в старото ми училище и преди две години ме покани на гости с преспиване заедно с всички останали момичета от класа ни. Не може да се каже, че тогава съм била загубенячка – просто бях по-тиха в сравнение с другите, но пак беше мило от нейна страна да ме покани, при положение че не бях част от групичката ѝ. Мисля, че тя не искаше никой да се чувства отлъчен.

Както и да е, това беше нощта, в която всичко се обърка.

Седяхме в дневната по пижами, хапвахме сладолед и слушахме музика, когато Нина обяви, че е време за филм. Родителите ѝ не бяха толкова строги като моите и ни дадоха сами да изберем какво да гледаме.

До ден днешен не знам защо онази нощ реших, че *сега* е моментът да се обадя.

Можех да си замълча. Не беше нужно да обелвам нищо дума. Можех да продължа да си ям невъзмутимо сладоледа и да кимам послушно, който и филм да избереяха другите. Но не стана така. Вместо това казах, че съм чувала за един НЕВЕРОЯТЕН филм,

озаглавен „ВАМПИРИ НА РАЗСЪМВАНЕ“, който непременно трябва да гледаме.

– Охооо – възкликна едно от момичетата. – Онзи с вампира в училището ли? Чух, че бил много смешен!

Нямах представа какви ги говори, но понеже не бях съвсем наясно за какво се разказва, вдигнах рамене и отговорих:

– Може и да е!

Нина каза, че ѝ звучи добре, така че го намери и го пусна. Всички се настанихме удобно, като за едно приятно гледане на филм.

Беше пълна КАТАСТРОФА. Не се разказваше за вампир в училище и не беше смешен. Беше ужасяващ... за всички останали. Аз бях единствената, на която ѝ хареса. Другите през цялото време пицяха с пълно гърло, а едно от момичетата, което по онова време беше най-добрата приятелка на Нина, дори се разплака. Разбрах, че след това всички сънували кошмари със седмици, а мама и татко получиха куп телефонни обаждания от бесни родители. Бях наказана доста ДЪЛГО време.

Нина ми заяви, че съм ѝ съсипала партито, и след това почти не ми говореше. Няколко дни по-късно подминах групичка от присъствалите момичета и ги гочух да казват:

– Маги Хелсби е пълна ОТКАЧАЛКА.

Носеше ми се такава репутация през следващите две години, затова, когато мама и татко обявиха, че се местим и ще се наложи да се отпиша от училище, много се зарадвах.

Ами ако отново оплескам нещата? Ами ако всички деца в новото ми училище също не ме харесат?

Ами ако просто съм си една голяма откачалка? И си остана такава *ЗА ВЕЧНИ ВРЕМЕНА*?

– Нормално е да ти е притеснено – казва мама. Явно е разчала изражението ми, докато ми помага да пренеса кашоните в новата ми спалня. – Всички се чувстват така, когато се запишат в ново училище.

– Знам – кимвам и преглъщам буцата в гърлото си. Оставам един кашон на дъсчения под, изправям гръб и зарейвам поглед към гората. Изпускам дълга въздишка, изпълнена с надежда. – Просто страшно се надявам тук нещата да са различни.